

Turiny

1: Žiemos miegas Širdelės viešbutyje	9
2: Miegaliaus vakarienė	19
3: Karališkoji triušė.	32
4: Sūrio apkepas	43
5: Sniego skulptūros	56
6: Ryto susirinkimas.	69
7: Elnias prie durų.	75
8: Vaikščiojantys per miegus.	87
9: Šešėlis sandėliuke	98
10: Hudo namai	106
11: Naktipiečiai	120
12: Didžiausia dovana	134
13: Pamesta siunta	140
14: Į pagalbą!	147
15: Šviesiaakio priešpiečiai	157
Padėkos	173

ŽIEMOS MIEGAS ŠIRDELĖS VIEŠBUTYJE

Prie Širdelės viešbučio palengva snigo. Krito lėtos ir mieguistos snaigės, kurioms reikėjo laiko pasiekti žemę. Atsirėmusi į šluotos iš kiaulpienės kotą pelytė Mona žvelgė į sniegą pro mažą pobūvių salės langelį. Buvo taip tylu, kad ji kone girdėjo, kaip snaigės nusileidžia ant žemės.

Miegaliaus vakarienė pagaliau baigėsi. Vaišės suvalgytos, muzika nuskambėjo, ir ponas Širdelė išdalijo do-

vanas – mažas saldžiai kvėpiančias pagalvėles, primštas levandų ir kitų žolelių, padėsiančių žiemos miegu užmigiantiems svečiams ramiai ilsėtis iki pavasario.

Ką tik sumigo miškinis švilpikas, kelios rupūžės, vėžliai, boružėlės ir tokia gausybė burundukų, kad niekas nepajėgė suskaičiuoti.

Netgi ežiai ponai Pukšiai užmigo žiemos miegu. Ponas Pukšis buvo sodininkas, o jo žmona – ūkvedė. Jų paslaugų nebereikėjo, nes vos keli žiemos miegu neužmiegantys svečiai užsisakė viešbutyje kambarius šaltajam metų laikui. Dauguma Papartyno girios gyvūnų, miegančių žiemos miegu ar būdraujančių, pasiliko namuose.

Širdelės viešbutis jau tapo Monos namais ir patiko pelytei nuo laukujėse duryse išraižytos širdelės iki žvaigždžių stebėjimo balkono ant pačios aukščiausios šakos. Be to, Mona pamilo savo naująsias drauges: kambarinę rudąją voverę Tilę ir dainininkę kregždutę Sibilę.

Tilė sakė, kad žiemą viešbutyje visada labai nuobodu, bet Monai tai tiko. Pelytė dirbo kambarine dar tik kelis mėnesius po to, kai atklydo rudenį sulyta ir išsigandusi. Tačiau ji jau padėjo apginti viešbutį nuo vilkų ir pelnė puikų atsiliepimą „Kankorėžių žiniose“. Nors pelytė tuo didžiavosi, būtų puiku žiemą atsipūsti kepinant židinyje giles.

Dabar Mona irgi užuodė skrudintų gilių kvapą – gardus jų aromatas sklido iš apačioje esančios virtuvės. Vėliau darbuotojai ten surengs sau mažą puotą, ir pelytė nekantriai jos laukė. Monos pilvukas suurzgė, bet ji vėl susikaupė darbui, dar sykį brūkštelėjo šluota ir į šiukšlių kibirą išmetė paskutinius virvagalius, likusius po dovanų teikimo. Virvelės buvo galima panaudoti antrąsyk, todėl jas reikėjo nunešti į sandėliuką. Tačiau kibiras buvo per pilnas, kad Mona pajęgtų jį pakelti. Teks paprašyti Tilės pagalbos.

Mona kaip sykis išėjo iš pobūvių salės ieškoti voverės, kai koridoriuje išgirdo balsą:

– Ak, šešėli, ką sakai? Skrebutį tau? Taip, žinoma! Skrebutį.

Stojo tylą, tada pasigirdo gurgimas, čepsėjimas ir galiausiai – laimingas atodūsis.

Mona atpažino balsą. Kalbėjo švilpikas ponas Gibis. Jis turėtų gulėti lovoje!

Prie pobūvių salės Mona rado švilpiką, dėbsantį į savo šešėlį ant sienos.

– Pone Gibi, gal galiu jums padėti? – paklausė Mona.

– Oi! Ar šventė jau baigėsi? – Švilpikas atsigrįžo. Vienoje letenoje jis laikė nedidelę saldžiai kvėpiančią pagalvę, o kitoje – puodelį. Švilpiko nosis blizgėjo ir buvo lipni nuo medaus.

– Taip, – atsakė Mona, – baigėsi prieš kurį laiką. Bet jei jūs vis dar alkanas, surasiu jums ko nors užkąsti.

Pelytė žinojo, kaip svarbu sočiai pamaitinti užmigiančiuosius žiemos miegu.

– Tu labai miela. Širdelės viešbučio darbuotojai visada tokie atidūs. Jūs net įteikėte mums

dovanų. – Jis papurtė levandų pagalvėlę. – Bet nereikia, aš prisikimšęs maisto, – pasakė švilpikas, glostydamasis pilvą. – Net mano šešėlis sotus.

Švilpikas nusijuokė, o tada plačiai nusižiovavo. Monai nespėjus nė mirkteleėti, jis užmigo stačias!

Pelytė nusišypsojo ir atrėmė šluotą į sieną.

– Nagi, – pasakė ji, švelniai pažadindama švilpiką, – paguldykime jus į lovą.

– Ak, kaip miela, kaip miela, – atsakė ponas Gibis.

Mieguistas švilpikas nutipeno paskui Moną koridoriumi, per vestibulį ir laiptus. Ponas Gibis toliau murmėjo panosėje:

– Ak, šešėli, eikš ir tu. Lova skirta mums abiem.

Švilpiko ir Monos šešėliai nusekė juodu laiptais žemyn, svyrinėdami ant sienų švytinčių lervų šviesoje.

Mona ir ponas Gibis leidosi vis žemyn pro virtuvę, skalbyklą ir darbuotojų miegamuosius į prabangius kambarius giliai po žeme, įrengtus tarp medžio, kuriame buvo įsikūręs viešbutis, šaknų.

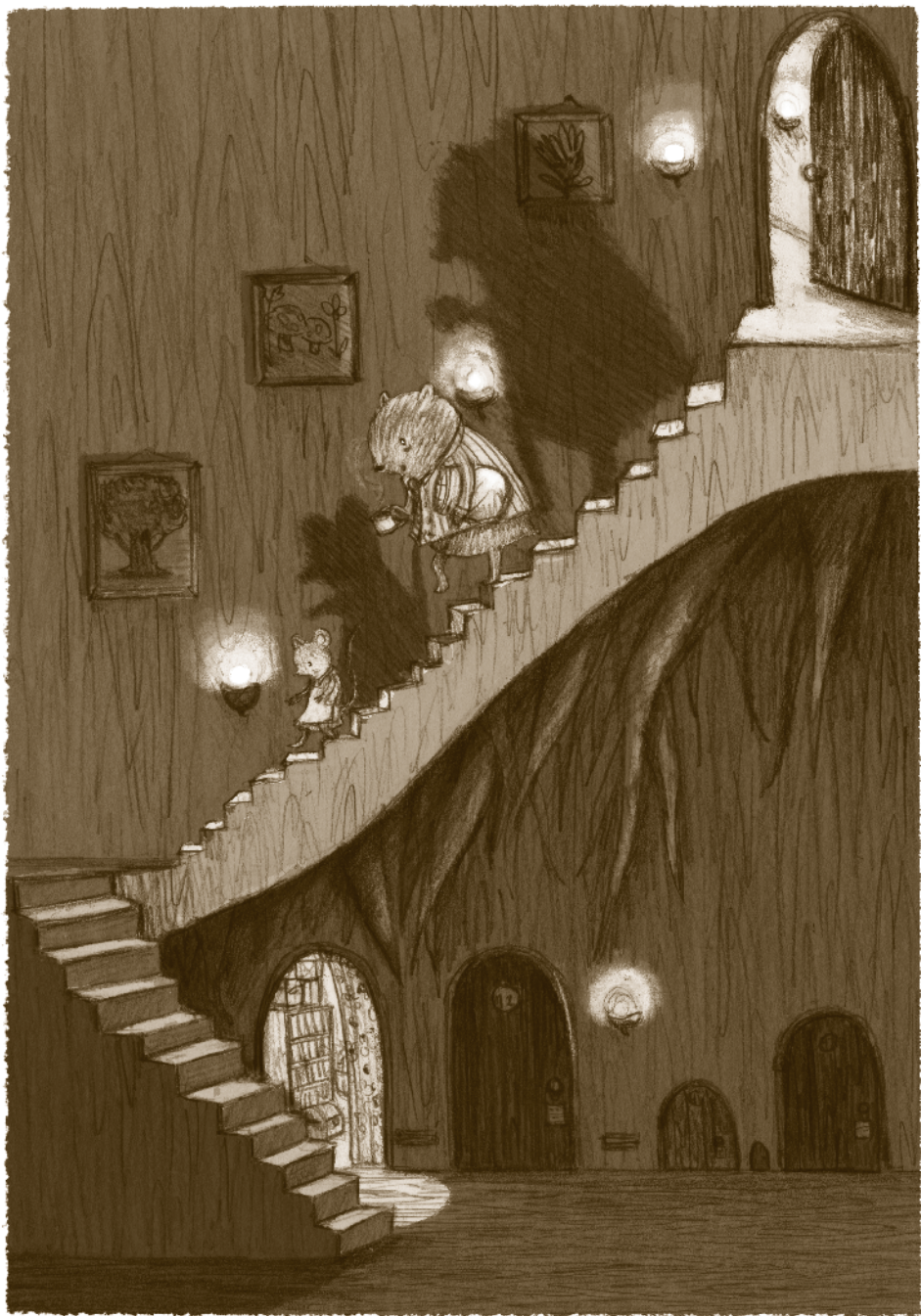
Koridorius čia buvo tamsesnis ir vėsesnis, atsidavė žeme. Pro ypatingas vėdinimo angas oras patekdavo iš lauko, kad kambariuose susidarytų tinkama temperatūra. Jei bus per šalta, svečiai negalės užmigti. O per šiltuose kambariuose jie gali pamanyti, kad jau pavasaris, ir anksti pabusti.

Garsai liudijo, kad niekas dar nepakirdo. Knarkimas – nuo silpnučio iki griausmingo – aidėjo koridoriuje. Mona nusivedė poną Gibį pro sandėliuką, o tada pro dideles ir mažas uždarytas duris, ant visų jų rankenų kabėjo ženklas NETRUKDYTI IKI RASŲ.

Tik ant pono Gibio kambario durų rankenos ženklas buvo atsuktas kita puse: AŠ PABUDAU, PRAŠAU SUTVARKYTI KAMBARĮ.

Mona nusivedė švilpiką vidun.

Žibintas švelniai apšvietė kambarį, kuris buvo beveik visai nepapuoštas, tik ant sienų kabėjo miegančių gyvūnų paveikslai. Kaip ir visuose prašmatniuose žiemos miego numeriuose, didžiąją

kambario dalį užėmė lova. Ji buvo specialiai paruošta švilpikui ir išklota saldžiai kvepiančiomis džiovintomis žolelėmis.

– Ačiū, – dar sykį nusižiovavęs padėkojo ponas Gibis ir nusirišo kaklaraištį. Jis atsigulė lovon ir, regis, tučtuojau užmigo.

– Nėr už ką, – sušnabždėjo Mona. – Laimingo žiemos miego, pone Gibi. Gerai pailsėkite.

Paėmusi žibintą pelytė jau ketino išeiti, kai švilpikas staiga atsisėdo ir sušuko:

– ŠEŠĖLI!

Mona pašoko.

Švilpiko ausys buvo stačios, akys padėrusios.

– Pone Gibi, kas nutiko?

Bet atrodė, kad švilpikas negirdi pelytės.

– Šešėli! – vėl sušuko jis, grūmodamas iškelta letena. Šešėlio niekur nebuvo matyti, bet ponas Gibis vis šaukė: – Šešėli, ak, šešėli. Tai blogas ženklas. Negerai, negerai...

– Ką turite galvoje? Pone Gibi, kas negerai?

Mona bandė kalbėti ramiai, bet jos širdis daužėsi kaip pašėlusai.

– Pavojus! – sušuko švilpikas. Mona nesuprato, ar jis atsakė jai, ar vis dar kalbėjosi su savo nesamu šešėliu. – Artėja pavojus, – toliau porino ponas Gibis. – Jis kyla lauke ir smelkiasi vidun.

– Ką turite galvoje? – vėl paklausė Mona, dabar jos širdis plakė dar greičiau.

Tačiau ponas Gibis neatsakė.

Vietoj to, ilgokai patylėjęs, jis virto atgal į lovą.

– Ak, šešėli, šešėli, – sumurmėjo ponas Gibis, bet susirūpinimo jo balse nebebuvo girdėti.

Švilpikas labai plačiai nusižiovavo, užsitraukė antklodę, sumerkė akeles ir užknarkė.

Monos uodegėlė virpėjo, kai ji pirštų galais ištipeno iš švilpiko kambario, tyliai uždarė duris ir apsuko ženklą. Pono Gibio durų ženklas buvo vienintelis, kurio kitoje pusėje buvo parašyta: PRAŠAU PAŽADINTI ANKSTI, REIKS PAŽVELG-TI Į ŠEŠĖLĮ.

Grįžusi į koridorių, Mona sunkiai atsiduso. Ji tikriausiai per daug susijaudino. Suprantama, jokio pavojaus nėra. „Miegokite kietai, valgykite soti ir būkite laimingi Širdelės viešbutyje“, – toks buvo vienas iš daugelio viešbučio šūkių.

Tačiau Mona visgi nuskubėjo papasakoti ponui Širdelei apie grėsmingą ir keistą švilpiko pranašystę.

